

LBRRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VOINEA-RĂDUCANU, CARMEN

Visătorii nu mor niciodată / Carmen Voinea Răducanu. - București :

Bookzone, 2024

ISBN 978-630-305-204-5

159.9

CARMEN VOINEA-RĂDUCANU

Visătorii nu mor niciodată

Redactor: **Irina Rotaru**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

© Bookzone 2024, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

Postfață

Cineva mai deștept ca mine spunea cândva că un om primejdios e un om care îndrăznește să viseze. Ba chiar mai mult de-atât, să-și împlinească visul. De partea celor care și-au construit calea, tot cu mâinile goale, atunci când în față era doar o mlaștină. Așadar, de azi mă așez de partea celor care au muncit enorm să ajungă să-și pipăie cu mâinile goale visul. De partea celor care și-au construit calea, tot cu mâinile goale, atunci când în față era doar o mlaștină ori o stâncă străjuită de râpe adânci. De partea celor căzuți și mai apoi ridicați până la împlinirea visului prin proprie voință și putință.

Pot acum să-mi aștern o pătură pe iarba tuturor speranțelor și să privesc mulțumită într-o noapte fără de Lună cum îmi zâmbesc fericite toate stelele *acelea*, știți voi care. Pentru că au crezut în mine și nu s-au înșelat nici măcar atunci când nu dădeam vreun semn că aș reveni la matcă: la vis, la bucuria de a-l seduce și preschimba în glorioasă desăvârșire. Și mi-au fost alături, de-acolo de unde sunt, din Univers, cu ce-au putut: cu Iubire.

Cuprins

Visători despre o visătoare –	
Mihaela Rădulescu	12
Alice Năstase Buciuta.....	15
Argument	16
Cu vânt, înainte!	21
Îmi învăț binele.....	24
Mulțumesc!	27
Călătoare prin mine însămi.....	32
Căutătorul de sine	34
Tâlharul	38
Când m-am întâlnit cu optimismul?.....	44
Ce e iubirea?.....	48
Cine mai are timp de drame?.....	51
Neîntoarcerea Fiului Risipitor.....	55
Nu despre timp.....	58
Mihaela	62
Irinei mele	68
Mărturisiri.....	72
Realitate sau visare?.....	75

Sfânta Nepăsare.....	79
Steaua ei norocoasă	84
Calea stelelor căzătoare.....	88
Tăcerea nopților albe.....	91
Tot eu.....	94
Un rebut uman	96
Când s-o-mpărțât norocu'.....	101
Cine și cui îi întoarce spatele?.....	104
Deschid ferestrele către Cer.....	108
Din nou despre Îngeri.....	113
Micii lui Dumnezeu.....	116
Femeia uitată de Dumnezeu.....	120
<i>In aeternum damnatus est!</i>	127
Poker Face.....	130
Lumea virtuală.....	133
Descântec.....	135
Dieta universală à la Șoarece (alimentație și sport)	140
Dor.....	144
Zbor	146
Cea mai frumoasă privire.....	148
Visătorii nu mor niciodată	149
OGLINZI ȘI UMBRE	
Oglinzi și umbre.....	152

Autoportret.....	153
Joc de șah.....	155
Chemare.....	157
Compoziție sentimentală.....	158
Un alt fel de Eu.....	160
Faliment sentimental.....	162
Expert în viețile altora.....	164
Himere.....	166
Vieți în derivă.....	168
Păsări de pradă.....	170
Unde se duc visurile să moară?.....	172
Teoria cunoașterii.....	174
Iubirea nu mai locuiește aici.....	175
Unde se duce Iubirea când se duce?.....	178
Scrisoare Evei.....	181
Scrisoare de mulțumire.....	185
<i>Noli me tangere</i>	187
Calea Rătăciților.....	191
Casa mea din cer.....	193
Ceea ce purtăm în inimile noastre	195
Celor vrednici de milă.....	200
Cu Iubire.....	206
Butaforie și durere.....	208
Dacă.....	212

De toamnă.....	213
Descântec de dragoste	215
Drumul către fericire	217
Drumuri printre voi.....	219
Femeile de care ne ferim	222
Fiecăruia ce i se cuvine (principiu moral).....	226
Fracturi biografice.....	228
Lecția despre singurătate	233
M-am părăsit, împotriva tuturor regulilor morale	237
Iubirile îngropate de vii nu mor niciodată.....	239
Oportunism și Înviere	242
Lecții.....	246
Zădărnici și trudă.....	252
Visătorul.....	254
REVISTA TANGO – MAREA DRAGOSTE	
Matematica în cuvinte	256
Prima zi de școală	259
Mara	264
Mărunt îndreptar despre visuri	268
Buddha, șarpele și crizantema	272
1 Aprilie	276
Munca l-a iubit pe prost	280
Vreau ceea ce mi se cuvine!	285

Matilda	290
Îngerii au reședința permanentă pe Pământ	297
Buricul Pământului	303
Portret	305
Când istoria o scriu învingătorii	308
Dansând pe sârmă	311
O poveste din vremea năpârcilor	314
Calea Orbilor	328
Fata care trăia în vis	331
Nemilostiva artă de a fi ingrat	334
„Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți”	335
Sufletul-nepereche	350
Am fost cea mai frumoasă femeie din lume	354
Ce-i este iertării cu neputință?	359
Egoismul, suprema singurătate	363
Despre pasiune, fără năduf	366
Judecata de Apoi	
Inculpată, Eva.....	370
Hazardul	373
Suntem Iubire	376
My Bucket List.....	379
Postfață.....	386
Cuprins	387

Visători despre o visătoare – Mihaela Rădulescu

Ne știm și lucrăm împreună de 20 de ani. Ne-am mârâit în total de trei ori. Încă mai cred că eu am avut dreptate și ea a greșit. Asta ca să punctăm, de la bun început, căpoșenia mea și răbdarea ei cu mine, chiar și atunci când eu greșeam... Ne-a dat soarta una dintre acele prietenii pe viață: cu toată încrederea una în alta, cu toată înțelegerea aia din priviri, fără prea multe cuvinte... Chiar așa, Carmencita nu vorbește mult. Poate și din vina mea, mă știți doar... ☺ Are defectul ăla major de a pune totul în suflet, de a sta să aranjeze rafturile alea interioare cu o răbdare de chinez, pe categorii. Puțini am avut șansa să dăm o raită prin sufletul ei, doar că plimbarea e riscantă. Dai acolo de niște trăiri pe care nu știi cum a putut să le ducă pe picioare și cum i-a rămas totuși zâmbetul ăla magic și atât de tânăr în ochii ei albaștri. O bănuiesc că, în loc de butoaie cu murături, ca toate femeile moldovence, a strâns altundeva toate lacrimile și toate patimile pe care i le-a dat viața la trăit. Și, pentru că are mai multă forță decât toate femeile pe care le-am cunoscut (mă includ aici și pe mine), a rostogolit butoaiele alea și le-a trimis departe, în drumul lor. Ca să nu-i încurce ordinea și să facă loc pentru alte trăiri, pentru alte ființe, cu două sau patru picioare cu coada-n sus sau în jos. Pentru că asta e o altă superputere a Carmencitei: iubește fără să judece pe nimeni, Dumnezeu știe cum poate!

Nu cunosc altă ființă de la care să fi învățat mai multe și care să-mi fi arătat cu mai multă finețe unde greșesc. Aterizarea mea cu picioarele pe pământ, nu în cap, după fiecare pornire de a-mi monta două aripi, crezând că pot să mă uit mai eficient de sus la lume, i se datorează în cele mai multe situații. Înțelepciunea ei a fost cel mai bun antidot pentru toate deraierile mele. Iar treaba asta funcționează doar dacă între participanții la acest trafic există o iubire și o încredere reciprocă.

Nu m-am mirat deloc când am auzit că s-a apucat de scris, cum nu mă miram nici până atunci de toate cărțile pe care le citea și care i se lipeau de suflet. E o ființă dependentă de poveste, care stăpânește magica deprindere de a ști ce să facă din cuvinte bine alese și inspirat potrivite. Am citit tot ce a scris până acum și, dacă pentru ceilalți era doar o surpriză plăcută că scrie atât de profund, pentru mine e o liniște că la ea în suflet s-a făcut lumină și ordine și că poate sta acolo, cu laptopul în brațe, scriind cu zâmbet și pace.

Carmencita mea scrie exact așa cum zâmbește: ochi în ochi, fără niciun falset, fără nicio florică de stil inutilă. Scrie adevărat, exact ca-n viață, exact ca în orice suflet de femeie căreia i s-a dat, i s-a luat, a pornit într-o direcție, dar fericirea ei în alta, i s-a ridicat în față un zid înalt cât casa, l-a dărâmat cărămidă cu cărămidă sau l-a umplut de flori cățărătoare, i-au murit suflete dragi, dar i-au ieșit altele în cale, a dat de iubire când alte femei închid subiectul, a tăcut când ar fi avut atâtea de spus și a început să scrie exact atunci când totul în jurul ei era... muzica aceea. A ei.

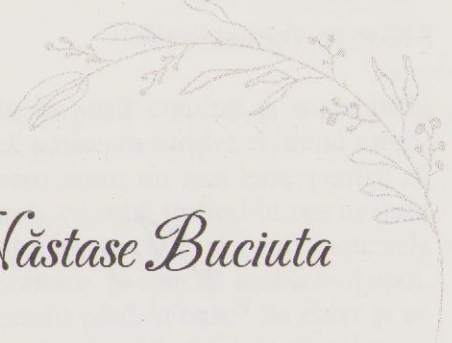
Nu-i de mirare că o citești de parcă ascuți o muzică bună, cu armonii neașteptate și ritm ca bătăile inimii... Și ca să nu credeți că va fi o lectură cu șervețele obligatorii, vă avertizez că Cita are umor și nu-l ține numai pentru ea. Tocmai de aceea, și finalul meu va fi neașteptat: în

versiuri. I le recita fi-miu când avea 4 ani, dar exprimă exact starea de spirit și motivul pentru care Carmencita s-a apucat de scris:

Cita, Cita, zăpăcita,
S-a jucat cu dinamita
Dinamita a luat foc
Și-a făcut poc, poc!

Acu' sper că e și mai clar de ce o iubesc! ☺

MIHA

Alice Năstase Buciuta

Cei care o cunosc sunt tentați să vorbească despre frumusețea sufletului ei, pe care Carmen Voinea-Răducanu îl poartă la vedere și îl dăruiește tuturor, cu o generozitate nebună. Dar, de data asta, norocoșii care au ajuns s-o citească au descoperit chiar frumusețea sufletului lor! Pentru că scrisul lui Carmen, cu efect splendid-răscolitor-terapeutic, are datul neasemuit de a scoate la iveală tot ceea ce e mai bun în fiecare dintre noi. După ce vei străbate cartea, privește-te în oglindă și bucură-te descoperind că nu s-a pierdut nimic din ce-a fost bun în tine! Și apoi dăruiește cartea asta celui mai bun și drag prieten...

Argument

Mă tem să scriu – cam așa cum ne temem cu toții, deși o visăm, de o atotputernică, nestăvilă și răvășitoare iubire. Nu mereu trăiesc asta, dar se întâmplă în majoritatea momentelor când îmi propun să duresc cuvinte, pentru ca apoi, frumos încolonate, poveștile-mi să meargă și să se aștearnă lin în paginile tipărite ale unei cărți. Or, e posibil să mă tem cu adevărat doar ca nu cumva să-mi descătușez zăgazurile care-mi încorsetează până la sufocare trăirile, amintirile, plâsmuirile. De parcă acea cutie a Pandorei, odată deschisă, ar rămâne mai apoi goală, seacă, fără niciun sâmbure roditor pentru viitor, fără de nici măcar o unică nădăjduire care să plutească ca un abur în urma tuturor întâmplărilor care m-au adus până aici: în mine însămi. Sau poate mi-e frică de ca și cum n-aș avea niciun mesaj de transmis celor de pe marginea Golgotei pe care mi-am purtat crucea. Fie mă tem de parcă m-aș fi supărat atât de amar pe semenii mei, încât nu doresc ca nicio frământare și niciun gând să se răzlețească înspre ei.

Au poate pentru că-mi imaginez cum dau buzna în afara mea toate cele tăcute, toate cele ferecate, toate cele neuitate și cum rămân eu în urma lor singură, pribeagă fără busolă, fără orizonturi, visător fără colțul meu de Cer înstelat, fără firele acelea nevăzute care mă țin captivă într-o lume egoistă a mea și numai a mea – căci se întâmplă atunci să văd chiar și în vis cum renunț la o patrie unică, desăvârșită și-o dau de-a azvârlita, în ciosvârte, ofrandă omenirii hulpave și nemilostive. Și mă trezesc apoi cu

măinile goale, așternute în poală cumiți și cu palmele deschise în sus, semn că acolo era cândva o inimă așteptând să fie dăruiată și care acum nu mai este, pentru că s-a dus hoinară să înfrunte cu ochii țintind în sus neamul pământesc – oștire necruțătoare chiar și pentru spiritele combatante, trufașe și solitare. Și cum să umbli mai apoi, așa, printre oameni, dezvelit până la oase? Ba chiar și cu sufletul străveziu, neprotejat de niciun fel de membrană, de o adiere încaltea, nici măcar de cel mai fragil borangic, delicată pojghiță ocrotitoare...

Sigur că mă răzvrătesc încontinuu împotriva spaimei mele de a mă găsi pe mine însămi. Însă, latent, simt că ascund în adâncuri o ființă supranaturală, puternică, un ostaș de neînving în luptă dreaptă. Și atunci, din când în când, mă înarmez până-n dinți, îmbrac armura mea strălucitoare din alte vremi, sorb dintr-o înghițitură o doză masivă de nepăsare jucată și deloc simțită, trag cu nesăț dintr-o narghilea aromatizată cu toate exemplele pozitive din jurul meu, mă energizez cu toate încurajările celor ce cu sinceritate mă prețuiesc, mă întepenesc pe picioarele mele puternice care m-au dus înspre, dar m-au și adus din locuri de unde puțini scapă cu viață bună. Și mă aburc dârz, suflând greu, pe spinarea dorinței mele de a striga, fie și gângav la început, cine sunt, cum sunt. Și, mai ales, de ce sunt. Pornind astfel, cu siguranță timid la pașii dintâi, în luptă cinstită cu teama. Cu frica de a mă descoperi așa cum sunt, fără măști sociale, fără îndoieli copilărești, fără fericiri declamate artistic, fără bucurii de fală, fără dureri și suferințe ce se joacă voit și viclean de-a Creatorul în mine, urzindu-mă fals în ceva care nu mi-a fost scris în cârticica firavă pe care mi-au declamat-o artistic la căpătâi cele trei zâne ale destinului, în a treia zi după nașterea mea, când mi-au privit somnul încă senin.

Uneori, aflu în adâncurile-mi și un om cu o viață banală, cu prea multă sete în așteptare din urma unei secete lungi, dogoritoare și ce pare adesea a fi de neoprit

după potopul care a ucis cam tot ce n-a apucat un loc cât de mic în arca unui alt fel de tată Noe. Dar au rămas la bord, har Domnului!, puii speranței, ai bucuriei, ai iubirii și ai fericirii molcome, înțelegătoare, sfioase, pline de compasiune și înțelepciune. Și ființa neînsemnată, dar măreață din mine îi hrănește pe toți, mamă dăruită, cu duioasă dragoste, cu devotament fără țarmurire, cu încrederea că vor crește cândva mari și într-o zi mă vor lua de ambele mâini privindu-mă cu sinceritate și drag de netăgăduit drept în ochi, dându-mi astfel în dar din nou viața cu noimă, fără nicio spaimă, atotcuprinzătoare, cu siguranță, senin și împlinire. Așa cum mi-a fost menită la Facere mie toată. Așa după cum pe drept merit. Așa cum am visat-o în toate nopțile mele de reverie, dorindu-mi, numai pentru asta, să rămân să trăiesc etern într-un vis.

Și-atunci scriu. Din nou. Cu avânt, cu un soi de inconștientă sperată a fi într-un sfârșit vindecătoare, cu neastâmpăr și abnegație, cu freamăt și emoție. Ca atunci când iubirea împărtășită e o strălucitoare, domoală și blândă adiere ce merge în sunete de marș nupțial către altar. Deschid cu nerăbdare capacul laptopului meu iubit după ce-i mângâi iute, cu încredere și drag, capacul strălucitor. Apoi îmi trec palma și peste tastele negre, fine, curățându-le cumva de sarea care ar fi putut lăsa oarece urme ale prăbușirii lacrimilor mele de odinioară, aspirând astfel, din nou, inconștient, prin piele, în propriul meu trup, toate energiile negative din tristețile de altădată ce s-ar fi abandonat peste luciul lor.

Vremea stiloului a apus. Și-a caietelor mele studențești, îndărătnic și în ciuda spiritului meu zbuclumiat ordonate, cu foi în pătrate mici sau linii paralele. De preferat pătrate mici, să-mi pot ordona matematic gândurile și toate sentimentele, să le pot analiza, fracționa, înmulți la infinit sau reduce la zero. Și-a bătrânei mele mașini de scris gri, grea, cu banda de cerneală periculos și ciudat aplecată

înspre stânga, de parcă anii mulți i s-ar fi așezat apăsător într-o rână, nu se știe de ce, dar exact înspre partea inimii.

Computerul mi-a devenit confident, sfetnic de taină, camarad destoinic, tovarăș credincios. Toate comploturile îndreptate înspre teama de a scrie le plănuim împreună. Compunem astfel simfonii strategice, închipuim opere și poeme tragice dedicate curajului de a-mi dezveli sufletul, ode pentru actele noastre conspirative demne de o celulă din vechea Rezistență franceză. Apoi, mereu împreună, acționăm – am învățat să interogăm dușmanca după ce o injectăm cu reductibilul ser al adevărului, știm cum să excelăm în a sabota acțiunile fricii, unele pline de perfidie. Organizăm ambuscade minuțios elaborate pentru a o surprinde cu garda jos în clipele ei de slăbiciune, am căpătat abilitatea de a-i detona toate punțile pe care și le construiește pentru a supraviețui dorinței noastre de a o suprima cu orice preț. Iar noi, mereu împreună, am devenit mari maestri ai evadărilor din toate închisorile de maximă siguranță clădite împrejurul nostru de către spaimile necruțătoare, cele de toate clipele: singurătatea, lacrima, ratarea, frica, indiferența, pierderea, furia, regretul, dezamăgirea, uitarea, durerea, umilința, supărarea, plictiseala, nepăsarea, tristețea, disperarea. Moartea.

Toate luptele le-am îndreptat către atotputernica teamă de a scrie și mai ales către groaza de ceea ce știu că rânjește dinspre mine însămi către fiecare înfricoșare ce mă supune limitei mele imagine sau nu, exhibată cu ostentație. Către sentimentul cumplit că nu sunt nici cea mai bună, nici cea mai frumoasă, nici cea mai onestă, nici cea mai iubită, nici cea mai empatică, nici cea mai binevoitoare, nici măcar cea mai generoasă ființă. Și că, ierarhic, aș adăsta cu umilință într-un loc nedemn, adică pe acea treaptă inferioară a spiritualității mele. Da, din păcate una aflată în mod cert încă în fașă. Însă sunt unică. Chiar și în pofida totalei mele imperfectiuni. Ca și cum aș iubi tragic și

până dincolo de viață, nemilos, tainic. Neîmpărtașit. Definitiv și irevocabil.

Nu, n-am încheiat nicio clipă răzmerița pornită împotriva spaimei de a scrie. Și-mi doresc să mă vindec și să mă arăt în cuvinte chiar cu toate neajunsurile enumerate mai sus. Așa că ea continuă – când e o luptă de gherilă, când una demnă de serviciile secrete, când alta înduioșătoare ca a unui copil care se înfruntă pe el însuși, unic comandant a două trupe de soldaței de plumb ce se sfidează reciproc pe covorul așternut domestic în sufragerie, dezordonate trupe suverane în casa sufletului meu.

Și nu mă opresc, îmi doresc să aud strigătul de disperare al fricii: „Hannibal ante portas!” – și asta să rămână veșnic în istoria mea personală ca o invocare a victoriei.

Prietenul meu loial, computerul, așteaptă semnalul de gong al mângâierii mele dinaintea clickului declanșator al unei noi povești pe o pură pagină albă. E înarmat cu dragoste și înțelegere pentru fiecare bătălie pe care o am de purtat. Și-așteaptă și el frica – tâlhar periculos – să apară. S-o alungăm împreună, noi doi și încă un aliat tăcut și de stirpe rară, o crăiasă precum cea din poveștile copilăriei: speranța. Să învingem teama împreună, umăr la umăr, cavalește, în luptă dreaptă, fără să strecurăm niciun perfid cal troian în cetatea ei ce nu-și închină steagul.

Și voi reuși cândva, sunt sigură. Poate chiar de data asta. De vreme ce, căpetenie absolută a vieții mele fiind, tot care-mi doresc e distincția supremă pentru mine: un zâmbet sau o lacrimă pe care să o culegă dintre paginile tipărite și să mi-o atârne ceremonios la rever, de o panglică multicoloră, în loc de Colan ori Mare Cruce, măcar un singur cititor. Acesta e onorul la care râvnește mândria mea de învingător. Și astfel viața îmi va fi sens. Împlinire.

BUCUREȘTI, 15-16 MARTIE 2016

Cu vânt, înainte!

Am început să scriu această carte cu gândul că voi aduna în cuvinte toate melancoliile acelea cărora nu mai pot să le dau altă identitate, una din afara rândurilor așezate cuminti, cu picioarele goale, în roua din iarba dimineților de vară.

Fiindcă melancoliile poveștilor mele sunt foarte ample. Uneori, încerc să le cuprind cu brațele, poate din îmbrățișare vor ieși mai blajine, mai smerite, mai caline. Poate că măcar lor voi reuși să le ostoiesc la piept toate mâhnirile. Ori, împresurate de-atâta tandrețe, își vor pierde încrederea în ele și se vor abandona definitiv în iubire. Nu e ușor.

Iar ele, puzderii de fericiri de a fi tristă, adunate de prin toate cotloanele și firidele ființei mele, vor putea astfel să capete sens și viață. Și leac, mai ales leac.

Sigur, nu sunt scriitoare – nu că nu mi-aș dori să fiu!, dar nu sunt, pur și simplu. Eu știu asta și țin neapărat să vă spun adevărul încă de la început, și nu neapărat dintr-o teamă a judecării-de-apoi venită dinspre voi, cititorii mei (deși ea există și e firească), ci din decență și dintr-un respect uriaș pe care-l port celor pe care îi consider a fi condeierii adevărați, cei care v-au făcut să visați, să sperați, să fiți mai buni, să așezați în rafturile bibliotecilor cărțile lor. Dar știu în același timp că sunt, cu siguranță, o povestitoare. Poate chiar una cu ceva har. Una pe care niște oameni de aceeași simțire cu ea s-ar opri să o asculte. Știu și că uneori s-ar putea să nu-mi iasă pe

deplin exercițiul de a-mi așterne în scris poveștile sau cel al sincerității, dar nu dintr-o nedemnă dorință de a piti ceva în colțuri umbroase, ci mai mult dintr-o neștiință a mânuirii cuvântului aceuia care m-ar putea zidi într-o renaștere. Și-atunci vă cer iertare. Îndurare. Pentru că și încercările nereușite sunt tot zbateri nemilostive, exact precum împlinirile, cele ajunse la un liman fericit doar abia după ce-au năzuit într-o desăvârșire în Purgatoriu.

Scriu pentru că mi-e bine în fața cuvintelor ca la ieșirea luminoasă din biserică într-o noapte de Înviere. Mi-e liniște. Mi-e pace, ce se așterne doar în urma pașilor lor. Pentru că mă doare lin, dar neostenit, așezarea slovelor într-o desăvârșirea poveștilor, precum sufletul la drumul liniștit din noaptea de Paști printre crucile dintr-un cimitir unde odihnesc într-o eternitate amintirile despre trupurile lumești ale sufletelor dragilor mei din Cer.

Vă las cu mine. Vă las în compania timidă a primului meu volum de autor-povestitor. Mi-a luat ceva timp să ajung până aici, dar acum a venit clipa să-mi spun cu bucurie că visul meu cuminte s-a împlinit, chiar dacă s-a așezat la o coadă nesfârșită până ca timpul lui să se întrupeze. Însă, înainte de orice, citindu-mă, vă rog să țineți seama că nu mi-e teamă de trecut. Și nici vouă nu ar trebui să vă fie. Nu pentru că nu se mai poate întoarce, el nu a fost niciodată plecat de lângă mine. Și nici de lângă voi nu este. Nici de prezent sau de viitor, consecințe ale propriilor noastre alegeri, bune sau greșite – oricum, toate ne-au fost scrijelite în ADN. Ci pentru că cine am fost, cine suntem și cine vom rămâne nu ne poate lua nimeni, oricât de jos ne-ar împinge sau oricât de sus ne-ar visa. Destinul ne este amestecat cu sângele, s-a amalgamat insolit cu tristețea și fericirea și, ca la Facere, ne curg împreună toate, implacabil, prin vene.

Trecutul s-a reunit, după ce l-am nesocotit îndelung și dureros (cel puțin eu), cu prezentul și mai ales cu toate visurile mele despre viitor. Și nimeni nu a spus că va fi simplu. Dar va fi. Pentru că într-o zi o bucată de Cer s-a desprins din înalt și s-a prăbușit peste mine, revelându-mi Adevărul de dincolo de ceea ce știam că pot accepta: de dincolo de ușă. De dincolo de limită.

Iar azi, diminețile mele fericite arată toate la fel. Pentru că am avut de împlinit un vis, iar visul m-a purtat din cele mai neatinse punți ale cerului și până în străfundurile infernului. M-am plimbat astfel prin Bine și Rău, prin a fi și a nu fi, prin lacrimă și fericire. Și-am ajuns la mine simplu, curat, natural: prin sinceritate și credință. Prin încredere și speranță. Prin bunăvoința Universului și prin bunătatea și exercițiile voastre de admirație necondiționată. Și-am știut că trebuie să vă mărturisesc și vouă ceea ce a fost esențial pentru mine: că visătorii nu mor niciodată. Și renasc întotdeauna din propria lor cenușă.

BUCUREȘTI, 14 MARTIE 2016